

Publicerad 2009-07-10 20:46 av korpfjäder

Ibland kan tankar ta sina egna vägar, och det här är såna egna vägar. En sorts blandning av djup insikt och humor... så kan det nog vara med det obegripliga.

Det är bibliska och betyder hej.

Jag går och tänker på de sätt jag låter bli att släppa in Gud. Alla de nej jag bär och allt som är en flykt undan den Herre jag söker.

Nog har jag som Jona tagit en båt åt fel håll, och visst har jag vänt mig bort när jag sett en hand sträckas ut efter mig. Men allra mest har jag låtit mig stanna i passivitet. Låtit bli att göra det jag borde, låtit bli att se, slutat röra mig och förstelnats eller gjort mig onåbar inte bara till kroppen utan också till själen och anden. Så tänker jag och ångrar, tänker att jag borde ta itu med det där. Och jag börjar fundera på vad det är jag ångrar, vad det är jag skulle vetat bättre... Men jag hinner inte långt i min tanke.

Mitt på stigen där jag går, i skogen på väg mot meditationsgården möter mig en hälsning.

”Var hälsad högt benådade” säger vinden, eller vem det nu är som möter mig mot mitt heta ansikte.

Och jag stannar i steget.

Det där är bibliska och betyder hej, hinner jag tänka lite humoristiskt, och ska just till att se efter om det står någon bland buskarna.

Men innan jag lyfter blicken hör jag fortsättningen

- Du är döpt

och jag svarar, att ja, det är jag.

– Då bär du Kristus i ditt hjärta, i din kropp, i ditt inre. Du är benådad.

– Menar du att jag ska föda honom också? frågar jag och tänker att jag nog är lite vanvördig men jag kommer inte på något annat sätt att säga det. Kanske förstår den här vinden vanlig svenska.

– Du ska ge honom liv. Ditt liv.

Jo, så är det, jag kallar mig kristen och det ska ju vara min vilja det.

- Benådad alltså, säger vinden fast jag inte sagt något.

– Vet du vad jag tänker, du? frågar jag.

Men nu får jag inget svar och jag undrar om jag bara fantiserat alltihop.

För säkerhets skull tittar jag mig ordentligt omkring, ser efter bakom ett par stora stenar, och lyssnar efter ljud som skulle avslöja om någon fanns i min närhet.

Ja hör inget, och inte hittar jag någon heller.

– Benådad, tänker jag. Så sa ängeln till Maria också. Tänk om det var en ängel jag mötte. Som ville tala om för mig att jag är gravid med gud. Och nu kan jag inte låta bli att le åt mig själv. Det skulle se ut det.

Men som jag går där på stigen kommer det ändå för mig en massa tankar på det där med att vara med barn. Att bära Jesus. Hur det var för Maria och kanske för mig med, på sätt och vis. Fast jag är ju inte gravid såklart. Bara skapad av Gud och döpt. Och om det är sant, att Jesus finns i alla som är skapade av Guds ord och alldeles säkert i den som är döpt, då skulle det ju också vara sant, att Jesus finns i mig. Som någon sorts osynligt barn. Som tidigt i graviditeten alltså, innan det är synligt.

Och jag tänker, att om det är så, skulle jag kunna höra honom inuti mig själv, eller kanske snarare känna med mina sinnen. Och tänk om jag skulle kunna höra honom tala med sin far, det där innerliga samtalet de har med varandra de två.

- Jag tycker så mycket om dig, jag ger dig mitt liv, säger den ena.

Och så svarar den andra likadant. Ständigt ger dom sig åt varandra. Och det som är deras ord färdas mellan dem som helig Ande. Rätt in och genom min kropp alltså, om Jesus finns där.

Tänk om det är så.

Och med ens vet jag att det är sant. Jag bara vet det för att det är det vackraste jag sett.